

Risse Groep als brug tussen praktijkonderwijs en het echte leven

17 februari

Bij Maurice Derks, de sympathieke vrachtwagenchauffeur van de afdeling Logistiek van De Risse, loopt nu alles op rolletjes. Hij vervoert met de vlam in de pijp goederen door Nederland, België en Duitsland zodat deze op tijd bij de klanten aankomen. Maar de rit die hij zelf moest afleggen om zijn droom in vervulling te laten gaan, was bepaald geen ontspannen roadtrip. Hij nam hobbels, overwon diepe dalen en liet zich niet van de wijs brengen door de beren die hij op zijn weg tegenkwam.

Moeilijke periode

Maurice is nog geen twintig jaar oud als hij thuis komt te zitten nadat hij zijn baan verliest bij een AC-restaurant. Moeilijke tijden volgen. Zelf zegt hij hierover: "Ik ben gedreven, maar verloor de positiviteit een beetje uit het oog. Terwijl ik thuis maar wat op de bank zat, spoorden mijn ouders en broer me aan iets te ondernemen," vertelt hij moeizaam. "Een poos lang gebeurde er niets en met mij ging het bergafwaarts. Totdat ik op een dag de ingeving kreeg die alles veranderde."

'Vrachtwagenchauffeur, dat wilde ik zijn!' Maar wacht, besepte hij plots. "Ik zit thuis met een uitkering zonder werk."

Hoe moest hij dat aanpakken?

UWV en De Risse

Een gesprek bij het UWV bood uitkomst. Er werd snel een afspraak gemaakt bij De Risse. Die bewuste dag breekt aan, maar Maurice heeft geen idee wat hem dit zal opleveren. Zijn oom Jo Smolenaars leidt hem en zijn ouders rond.

"Hier wil ik werken," vertelt hij zijn ouders en broer na afloop van de rondleiding. "Ik begon met een stage en in het begin was het wennen." vertelt hij. "Erg confronterend. Je komt jezelf tegen hoor!" De stageperiode werd een leerzame tijd voor hem. Met behoud van uitkering startte Maurice bij Marcel Jansen op de snoepafdeling en vervolgens stoomde hij door naar de afdeling Logistiek. Daar is hij als heftruckchauffeur werkzaam in het magazijn en lost en laadt hij vrachtwagens met goederen. "Ik merkte dat mijn zelfvertrouwen weer begon te groeien omdat ik niet werd afgewezen. Bij de afdeling Logistiek stimuleerden ze me zo goed, dat ik uiteindelijk een jaarcontract kreeg en weer loon verdiende. Dankzij hen, heb ik de stap gezet om op mezelf te gaan wonen!"

Manusje-van-alles

Wisten jullie dat Maurice een echt Manusje-van-alles is? Hij is nog jong als hij bij Bis Bis in Weert en later in Montfort gedetacheerd wordt. Hier klaart hij, als gedetacheerde, zijn eerste klusje. Dit was het slopen van onder andere oude tv's. Maurice is gedreven en toont ook eigen initiatief. Dit werpt meteen zijn vruchten af, want hier sleept hij zijn vrachtwagenrijbewijs in de wacht. Dit leidt vrijwel meteen tot een ander mooi resultaat, want op een dag mag hij bij Peter Bastiaans, een koeriersbedrijf uit Nederweert, op gesprek komen. Deze kans is een geschenk uit de hemel! Maurice gaat als koerier aan de slag en er is meteen een klik. "Ik voelde me meteen zo thuis bij hen," mijmert hij. "Met een busje reed ik naar Venlo om daar goederen te laden en naar Nederweert te brengen," vervolgt hij. "Scannen en het huis-aan-huis afleveren van de goederen behoorde in Nederweert tot mijn taken. De mensen met wie ik werkte zag ik als familie!" vertelt hij enthousiast. "Ik was daar graag nog langer blijven werken. Maar ik moest weg. Dat deed me pijn. Zelfs nu vind ik het nog jammer." Zijn positieve houding loopt een eerste deukje op. Bij Bis Bis liep het vanwege weer andere redenen ook niet zo lekker.

Hij vindt zijn draai uiteindelijk weer omdat hij bij Businesspost kan beginnen. "Dit was fijn werk," zegt hij lachend. 'Ik hield me daar bezig met het sorteren en rondbrengen van de post. Daarna ben ik bij RWF, Risse Westrom Facilitair, werkzaam geweest als ramenwasser en bij de Action in Echt. "Hier hield ik me bezig met opruimwerkzaamheden. Ook dat duurde niet lang," zegt Maurice. "Telkens wisselen van detacheringsplaats, eist uiteindelijk zijn tol.

Stoute schoenen aangetrokken

"Is het ergens anders toch beter?" vraagt hij zich in die periode af en neemt zelfs ontslag bij De Risse. Hij hoopt werkgeluk te vinden bij Vos, een transportbedrijf waarvoor hij als vrachtwagenchauffeur Europese ritten maakt. "De dagen waren lang en ik verdiende genoeg. Ik was blij, maar gelukkig werd ik niet," verzucht hij. "Achteraf had ik nooit ontslag moeten nemen bij De Risse. Ik keerde snel terug en startte weer op de snoepafdeling." De les die hij leerde was dat geld niet gelukkig maakt. Maar dat werken zonder je gelukkig te voelen, ook niets oplevert.

"Bij De Risse heb je het maar goed!" verzekert zijn broer hem, na de zoveelste teleurstelling. Dat beseft Maurice maar al te goed.

Ontwikkelen

"Het voelt als thuiskomen," zo verwoordt Maurice het gevoel dat hij heeft als hij denkt aan de werksfeer en de cultuur binnen De Risse. "Onze nieuwe directeur komt zelfs eten in de kantine en maakt een praatje met mensen. "Ook zie ik dat collega's met diverse achtergronden zich ontwikkelen. Dat geldt ook voor de stagiaires van het Kwadrant die bij ons stagelopen. Twee van hen slaagden zelfs met vlag en wimpel!"

Over twee jaar ziet Maurice zichzelf nog steeds als vrachtwagenchauffeur rijden voor De Risse. "Nu kan ik rustig mijn werk doen en kan ik de onrust achter me laten." Positief denken is voor Maurice de enige goede weg vooruit. "Ik ben blij hoe mijn leven nu loopt," zegt hij stralend van oor tot oor. "Ik heb mezelf ook beter leren kennen. Zo heb ik een beter inzicht in wie ik ben en kan ik mezelf een spiegel voorhouden. Ook weet ik nu dat zelfvertrouwen van groot belang is als je iets wilt bereiken."

Op het gebied van werk wil hij zich nog wat verder ontwikkelen. Maurice wil in de toekomst stagiaires helpen het beste uit zichzelf te halen. "Pubers willen vaak niet. Sommige jongeren moet je aansporen om tot actie over te gaan. "Ik weet daar alles van." Mijn ouders zijn trots op mij. Ze moesten mij zelf ook héél vaak aansporen. En het heeft gewerkt."

